ιότε μιὰ—δυὸ φορὲς στὸ κρεββάτι του μ' ἕνα βαθὺ ἀναστέναγμα κ' ἔπειτα βυθίστηκε πάλι στὴ νάρκη του. Ἡ σκιὰ περίμενε μερικὲς στιγμὲς ἀκόμα κ' ὅταν ἀκούστηκε πάλι ἡ βαρειὰ ἀναπνοὴ τοῦ ἀρρώστου, ἔφυγε ἀθόρυβα, ὅπως εἶχε μπεῖ, ἀφήνοντας τὸ παράθυρο μισάνοιχτο....

* * *

Τὸ πρωὶ τῆς ἄλλης ἡμέρας, παρουσιάστηκε στὸ ξενοδοχεῖο μιὰ νοσοκόμος. Τὴν ἔστελνε ὁ γιατρός. Ἦταν ὑψηλόσωμη μὲ σκληρὰ μάτια καὶ τρίγωνο πρόσωπο.

Ὁ ξενοδόχος ἔτρεξε ἀμέσως νὰ τὴν ὑποδεχτῆ καὶ τὴν ὁδήγησε στὸ δωμάτιο τοῦ ἀρρώστου.

Μόλις ὅμως ἄνοιξε τὴν πόρτα, ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἔρριξε μιὰ κραυγὴ τρόμου :

— Τὸ παράθυρο !.... Ποιὸς ἄνοιξε τὸ παράθυρο !....

Πραγματικῶς, ὁ παγωμένος ἀέρας ποὺ φυσοῦσε ὅλη τὴ νύχτα, εἶχε ἀνοίξει καὶ τὰ δυὸ παραθυρόφυλλα. Τὸ δωμάτιο ἦταν κρύο σὰν τάφος.

Ὁ ξενοδόχος μ' ἕνα ὕποπτο ὕφος, προσποιήθηκε ὅτι δὲν ἤξερε τίποτε.

— Γιὰ φανταστῆτε ! μουρμούρισε. Ποιὸς τὸ περίμενε πάλι αὐτό; Φαίνεται, ὅτι τὸ παράθυρο δὲν ἦταν κλεισμένο καλὰ καὶ....

Ἡ νοσοκόμος ὅμως δὲν τὸν ἄκουγε. Ὥρμησε στὸ κρεββάτι, ὅπου ὁ ἄρρωστος ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶνε βυθισμένος στὴ νάρκη του κ' ἔχωσε τὸ χέρι της κάτω ἀπ' τὴν κουβέρτα.

— Εὐτυχῶς ! Ὁ σφυγμός του δὲν εἶνε καὶ τόσο ἄσχημος ! εἶπε στὸν ξενοδόχο εὐχαριστημένη. Ὑπάρχει ἐλπίδα νὰ σωθῆ.... Φαίνεται ὅτι δὲν ξεσκεπάστηκε τὴ νύχτα.... Εἶχε τύχη, ὁ καϋμένος !...

— Ναί, ναί... Εἶχε τύχη !... ἐταράχτηκε ταραγμένος ὁ ξενοδόχος.

Τὴν ἴδια ὅμως στιγμή, ἡ νοσοκόμος μὲ μιὰ ἀπότομη κίνησι, τοῦ φώναξε :

— Στ ! Ἀκοῦστε !....

Ἕνα ἀκατάπαυστο σφύριγμα, σὰν νὰ ξεθύμαινε κάτι, ἀκουγόταν χαμηλά, κάτω στὸ πάτωμα.

— Ἡ σωλῆνα τῆς θερμάστρας ! ξαναφώναξε ἡ νοσοκόμος.

Κι' ἀλήθεια, ἡ λαστιχένια σωλῆνα ποὺ διοχέτευε τὸ γκάζι στὴ θερμάστρα, εἶχε βγεῖ τὴ νύχτα ἀπ' τὸ σιδερένιο ἀγωγὸ ποὺ ἦταν περασμένη καὶ τὸ δηλητηριῶδες ἀέριο ἐξεθύμαινε μ' ἕνα φειδίσιο σφύριγμα κι' ἐγέμιζε τὸ δωμάτιο.

Ὁ ξενοδόχος, κατάπληκτος, ἔτρεξε κ' ἔκλεισε τὸ ρουμπινέτο, ἐνῶ τὸ χέρι του ἔτρεμε ἀπ' τὴν ταραχή.

Ἡ νοσοκόμος τότε τοῦ ἔδειξε τὸν ἄρρωστο καὶ τοῦ εἶπε:

— Καὶ νὰ συλλογίζεται κανείς, ὅτι ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ δὲν πιστεύουν στὰ θαύματα καὶ στὴ Θεία Πρόνοια ! Ἂν ὁ ἀέρας δὲν ἄνοιγε ἀπόψε τὸ παράθυρο, αὐτὸς ὁ δυστυχισμένος νέος θὰ πέθαινε ἀπὸ ἀσφυξία. Ὁ Ἅγιος Συλβέστρος ὅμως ἔκανε τὸ θαῦμα του, ὅπως πάντα, τὴν τελευταία νύχτα τοῦ χρόνου!...

— Ναί, ὁ Ἅγιος Συλβέστρος ἔκανε τὸ θαῦμα του, μουρμούρισε κι' ὁ κακοῦργος ξενοδόχος μὲ ὑπόκωφη καὶ τρεμάμενη φωνή.

ΑΛΜΠΕΡ ΖΑΝ

ΑΝΕΜΟΝΕΣ

ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

Μετάνοια γιὰ τὰ σφάλματα καὶ ἐπανάληψις τῶν σφαλμάτων αὐτὸ εἶνε ἡ ζωή. Ι. Μπαρνὶ

Καλύτερα νὰ κινηγᾶς, παρὰ νὰ σὲ κυνηγᾶνε.

Ἑβραϊκὴ παροιμία

Θέλετε νὰ μιλᾶν οἱ ἄλλοι κολακευτικὰ γιὰ σᾶς ; Μὴ μιλᾶτε ἐσεῖς ποτὲ γιὰ τὸν ἑαυτό σας. Πασκὰλ

Τὸ μάτι τοῦ ἀφέντη παχαίνει τὸ ἄλογο.

Ἀρχαῖο γνωμικὸ

Ὅσο βαθύτερα σκέπτεται ὁ νοῦς, τόσο λιγώτερο μιλάει ἡ γλῶσσα. Κι' ὅσο προσεκτικώτερα ἐξετάζουμε τὰ πράγματα, τόσο δυσκολώτερα ἐκφέρουμε γνώμη.

Ἀρχαῖο γνωμικὸ

Μὴ ζηλεύεις ποτὲ ἐκείνους ποὺ ἀνυψώθηκαν μὲ ἀδικίες. Νὰ τιμᾶς ὅμως ἐκείνους ποὺ ζημιώθηκαν γιὰ τὴ δικαιοσύνη.

Ἰσοκράτης

Τὰ βιβλία εἶνε φίλοι ψυχροί, ἀλλ' ἀσφαλεῖς.

Β. Οὐγκὼ

ΤΑ ΠΙΟ ΕΚΛΕΚΤΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἕνα ρολόϊ ποὺ χτυπάει 13 φορὲς στὴ μιὰ τὸ μεσημέρι. Τὸ τέχνασμα ἑνὸς Ἄγγλου δουκός. Μεγάλοι ἄνδρες ποὺ ἀπηχθάνοντο τὴ μουσική. Ὁ Βίκτωρ Οὐγκὼ κι' ὁ συνθέτης ποὺ μελοποίησε τοὺς στίχους του. Ὁ θυμὸς τοῦ μεγάλου ποιητοῦ. Ἡ ραπτομηχανὴ καὶ τὸ βελόνι, κτλ. κτλ.

Στὴν κωμόπολι Βόσλεϋ τῆς Ἀγγλίας, ἐπάνω ἀπ' τὴν πόρτα ἑνὸς παλαιοῦ οἰκοδομήματος, ποὺ ἐχρησιμοποιεῖτο ἄλλοτε ὡς δημαρχεῖο, ὑπάρχει ἕνα ρολόϊ ποὺ χτυπᾶ καὶ δεκάτη τρίτη ὥρα !

Ἡ ἱστορία τοῦ περιέργου αὐτοῦ ρολογιοῦ εἶνε ἡ ἑξῆς :

Ὁ δοὺξ τοῦ Μπριντγεγῶτερ εἶχε ἀναλάβει κάποτε τὴν ἐκτέλεσι ἑνὸς ὑδραυλικοῦ ἔργου καὶ γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ προσέλαβε ἀρκετοὺς ἐργάτες.

Κάθε μέρα ὅμως παρατηροῦσε, ὅτι οἱ ἐργάτες του δὲν ἔπαιναν ποτὲ δουλειὰ στὴ μιὰ ἀκριβῶς μετὰ τὸ μεσημέρι, ποὺ ἦταν ἡ ὡρισμένη ὥρα νὰ ξαναρχίσουν τὴν ἐργασία τους γιὰ τὸ ἀπόγευμα.

Τοὺς ἔκανε λοιπὸν παρατηρήσεις, ἀλλὰ αὐτοὶ τοῦ ἀπάντησαν, ὅτι δὲν ἄκουγαν ἕνα χτύπο τῆς πρώτης μεταμεσημβρινῆς ὥρας κι' ἔτσι ἀργοῦσαν.

Ὁ δοὺξ τότε, χωρὶς νὰ χάνῃ καιρό, κάλεσε ἕνα ρολογᾶ καὶ τοῦ ἀνέθεσε ν' ἀλλάξῃ τὸ μηχανισμὸ τοῦ ρολογιοῦ τῆς πόλεως ἔτσι, ὥστε στὴ μία νὰ χτυπάῃ δεκατρεῖς φορές.

Ὕστερ' ἀπ' αὐτό, οἱ ἐργάτες δὲν μποροῦσαν πειὰ νὰ ἰσχυριστοῦν, ὅτι δὲν ἄκουγαν τοὺς δεκατρεῖς χτύπους.

Ἡ ἐργασίες μὲ τὸν καιρὸ τελείωσαν, ἀλλὰ τὸ ρολόϊ ἐξακολουθεῖ ὡς σήμερα νὰ θυμίζῃ μὲ τὰ 13 χτυπήματά του τὴν παλαιὰ αὐτὴ ἱστορία.

* * *

Ὑπάρχουν ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι μένουν ἀδιάφοροι κι' ἀσυγκίνητοι ὅταν ἀκοῦν καὶ τὴ γοητευτικώτερη ἀκόμα μουσική. Τὸ περίεργο αὐτὸ φαινόμενο παρετηρεῖτο καὶ σὲ πολλοὺς μεγάλους ἄνδρας, οἱ ὁποῖοι ὄχι μόνο ἀδιαφοροῦσαν γιὰ τὴ μουσική, ἀλλὰ ἔννοιωθαν ἀκούγοντας ὁποιαδήποτε μελωδία δυσάρεστα συναισθήματα.

Ἔτσι ἡ Μεγάλη Αἰκατερίνη τῆς Ρωσσίας ἔλεγε, ὅτι ἡ μουσικὴ τῆς ἔκανε ἐντύπωσι δυσαρέστου θορύβου ! Ἐπίσης ὁ Μέγας Ναπολέων ἀπεχθανόταν τὴ μουσικὴ σὰν τὸ διάβολο.

Εἶνε ὡσαύτως γνωστὸ τὸ ἀνέκδοτο τοῦ Οὐγκώ, τοῦ ὁποίου μερικοὺς στίχους εἶχε μελοποιήσει ἕνας σύγχρονός του μουσικός.

— Ἄκουσα μερικοὺς στίχους μου νὰ τραγουδοῦνται, εἶπε μιὰ μέρα ὁ ποιητὴς στὸ μουσουργό, καὶ τρόμαξα, ἀγαπητέ μου, νὰ τοὺς ἀναγνωρίσω.

— Εἰν' ἀλήθεια, διδάσκαλε, ἀπάντησε ἐκεῖνος, ὅτι μελοποίησα μερικοὺς στίχους σας, ἂν καὶ ξέρω ὅτι δὲν ἀγαπᾶτε καὶ πολὺ τὴ μουσική. Ὡστόσο ὅμως δὲν μποροῦτε νὰ μὴν ὁμολογήσετε, ὅτι στὴν προκειμένη περίπτωσι, ἐπέτυχα μιὰ πρώτης τάξεως ἁρμονία.

— Δὲν σᾶς φαίνονται λοιπὸν ἀρκετὰ ἁρμονικοὶ οἱ στίχοι μου ὅπως εἶνε, ὥστε νὰ μὴν ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ τὸν.... παράφωνο θόρυβο ποὺ τοὺς ἐφορτώσατε ; φώναξε κάτως θυμωμένος ὁ Βίκτωρ Οὐγκώ.

* * *

Κάποτε ἡ μαρκησία ντὲ Λωρρὲν ἔγραψε στὴν ἀδελφή της, ποὺ ἔμενε στὸ Λονδῖνο, νὰ τῆς στείλῃ μιὰ μηχανὴ τοῦ ραψίματος. Ὕστερα ἀπὸ ἕνα μῆνα ἔλαβε πράγματι ἕνα μεγάλο κιβώτιο καὶ διέταξε τοὺς ὑπηρέτες της νὰ τὸ ἀνοίξουν μὲ μεγάλη προσοχή, μὴ τυχὸν πάθει καμμιὰ ὀλάβη ἡ ραπτομηχανή.

Οἱ ὑπηρέτες ἄνοιξαν πράγματι προσεκτικὰ τὸ κιβώτιο, μέσα στὸ ὁποῖο βρῆκαν ὅμως ἕνα ἄλλο μικρότερο κιβώτιο. Τὸ ἄνοιξαν κι' αὐτὸ καὶ βρῆκαν ἕνα τρίτο κιβώτιο, ὕστερα ἕνα τέταρτο, ἕνα πέμπτο καὶ ....ἕπεται συνέχεια.

Φαντασθῆτε τώρα τὴν ἔκπληξι τῆς μαρκησίας ντὲ Λωρρέν, ὅταν, ἀφοῦ ἀνοίχτηκαν καμμιὰ δεκαπενταριὰ κιβώτια τὸ ἕνα μικρότερο ἀπ' τὸ ἄλλο, βρῆκε στὸ τέλος σ' ἕνα μικροσκοπικὸ κουτάκι μιὰ.... βελόνα τοῦ ραψίματος !

Τί εἶχε συμβεῖ λοιπόν ;

Ἀπλούστατα, ἡ ἀδελφή της δὲν εἶχε ἰδέα τῶν ραπτομηχανῶν καὶ τῆς ἔστειλε μιὰ βελόνα.

Πάνω—κάτω δηλαδὴ τὸ... ἴδιο πρᾶγμα.